

Αριθμός Απόφασης 6249/2008

Αριθμός εκθέσεως καταθέσεως κλήσης ...../10-5-2005)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαγδαληνή Καρανάσιου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Καλλιόπη Λόλα, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, Μαρία Παπαδοπούλου, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα Ευαγγελία Εμμανουηλίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριο του, στις 28 Νοεμβρίου 2007, για να δικάσει την κλήση με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως ...../10-5-2005 με την οποία φέρεται προς συζήτηση η με αριθμό καταθέσεως ...../2001 αγωγή με αντικείμενο αποζημίωση λόγω αδικοππραξίας, μεταξύ :

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΑ - ΕΝΑΓΟΝΤΑ: Κ. Κ., κατοίκου Θ., ο οποίος παραστάθηκε μετά της πληρεξούσιας δικηγόρου του Σ. Τσαβδάρου (ΑΜ ΔΣΘ 2676), η οποία κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) Π. Κ. του Ε. και 2) Μ. Μ. του Ε., κατοίκων Αλεξανδρούπολης, οι οποίοι παραστάθηκαν μετά των πληρεξούσιων δικηγόρων τους Θεοδώρας Χατζηπαντελίδου (ΑΜ ΔΣΘ 5286) και Χρήστου Λίντα (ΑΜ ΔΣΘ 3968), οι οποίοι κατέθεσαν έγγραφες προτάσεις.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρεται με την με αριθ. καταθέσεως ...../10-5-2005 κλήση προς περαιτέρω συζήτηση η με αριθ. καταθέσεως ...../2001 αγωγή, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθ. ..../2005 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία κήρυξε το Δικαστήριο αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο παρόν Δικαστήριο.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρο 920 ΑΚ, όποιος, γνωρίζοντας ή υπαίτια αγνοώντας, υποστηρίζει ή διαδίδει αναληθείς ειδήσεις, που εκθέτουν σε κίνδυνο την πίστη, το επάγγελμα ή το μέλλον άλλου, έχει την υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Προϋποθέσεις για την εφαρμογή της άνω διατάξεως είναι η υποστήριξη ή η διάδοση αναληθών ειδήσεων. Υποστήριξη είναι ο ισχυρισμός

των ειδήσεων μπροστά σε τρίτους με επιχειρήματα υπέρ της αλήθειας τους. Διάδοση είναι η απλή ανακοίνωση τους. Ως ειδήσεις νοούνται οι πληροφορίες που αναφέρονται σε οποιαδήποτε περιστατικά, σχέσεις ή καταστάσεις, οι οποίες εκθέτουν σε κίνδυνο, κατά το χρόνο της υποστήριξης ή διάδοσης, ένα από τα περιοριστικούς αναφερόμενα στη διάταξη αυτήν αγαθά, δηλαδή την πίστη, το επάγγελμα ή το μέλλον του θιγομένου, οι ειδήσεις δε αυτές πρέπει να αποδεικνύονται τελικά και αναληθείς, δηλαδή ή να μην αληθεύει εξ ολοκλήρου το σχετικό γεγονός, ή να παρουσιάζεται αυτό παραποιημένο, με γνώση ή υπαίτια άγνοια της αναλήθειας και να προκύπτει κίνδυνος για την πίστη, το επάγγελμα ή το μέλλον του προσώπου. Ειδικότερα, οι διαδιδόμενες ή υποστηριζόμενες αναληθείς ειδήσεις πρέπει να εκθέτουν αιτιωδώς και πραγματικά σε κίνδυνο ένα από τα προαναφερόμενα αγαθά. Έτσι η πίστη, το μέλλον ή το επάγγελμα ενός προσώπου θεωρείται ότι βρίσκονται σε κίνδυνο, όταν δημιουργούνται δυσμενείς παραστάσεις σε τρίτους και ειδικότερα σ' εκείνους με τους οποίους το πρόσωπο αυτό σχετίζεται κοινωνικά, οικονομικά ή επαγγελματικά, και έτσι προκαλείται ζημία του. Τελευταία δηλαδή προϋπόθεση για την ύπαρξη αξίωσης από το άρθρο 920 ΑΚ είναι η απόδειξη (περιουσιακής) ζημίας, αιτιωδώς προκαλούμενη από την έκθεση σε κίνδυνο ενός των παραπάνω αγαθών. Επίσης, ο, θιγόμενος μπορεί, με βάση το άρθρο 920 ΑΚ, να ζητήσει και χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης, την οποία υπέστη από την παραπάνω αδικοπραξία. Η προαναφερθείσα διάταξη ρυθμίζει μια ειδική μορφή αδικοπραξίας, με σκοπό την προστασία της οικονομικής υποστάσεως των ατόμων από ζημίες που θα μπορούσαν να προκληθούν με την υποστήριξη ή τη διάδοση αναληθών γεγονότων και ειδήσεων, που εκθέτουν σε κίνδυνο την πίστη, το επάγγελμα ή το μέλλον τους. Η ίδια προστασία θα μπορούσε να παρασχεθεί και με βάση το άρθρο 57 του ΑΚ, που ρυθμίζει την υπαίτια προσβολή του απολύτου δικαιώματος στην προσωπικότητα, αλλά η ως άνω ρύθμιση κρίθηκε αναγκαία, ώστε να μη δημιουργηθούν αμφισβητήσεις για το αν τα αγαθά που προστατεύονται από το άρθρο 920 του ΑΚ αποτελούν ή όχι εκφάνσεις του γενικού αυτού και απολύτου δικαιώματος στην προσωπικότητα. (ΑΠ 1462/2005, ΑΠ 1573/2005, ΕΘρ. 166/2002, ΕΘ 2147/2001, ΠΠΘ 18905/2002 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α. και ΕΘ 443/2005 Αρμ. 2005.1722).

Κατά τη διάταξη του άρθρου άρθρο 57 ΑΚ όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητα του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων (στα οποία περιλαμβάνεται και το

άρθρο 57) το δικαστήριο με την απόφαση του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που είχε προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Με τις ανωτέρω διατάξεις προστατεύεται το δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου, με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο. Τέτοιο προστατευόμενο αγαθό είναι μεταξύ άλλων και η τιμή κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται στην αντίληψη και την εκτίμηση που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν (βλ. σχετ. ΕΑ 1688/1998 ΕλλΔνη 39. 667 και τις εκεί περαιτέρω παραπομπές στη θεωρία και νομολογία). Προϋποθέσεις για την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων των άρθρων 57 και 59 είναι: α) προσβολή του δικαιώματος της προσωπικότητας, β) η προσβολή να είναι παράνομη, όπως είναι η προσβολή που γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με την άσκηση δικαιώματος το οποίο όμως είτε είναι, από την άποψη της εννόμου τάξεως, μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση του καταχρηστική σύμφωνα με το άρθρο 281 ΑΚ ή το άρθρο 25§3 του Συντάγματος (ΕΑ 1688/1998 ό.π., ΕφΠειρ 927/1997 ΕλλΔνη 40. 1412, Ζούρλας εις Ε. υπ¹ αρθρ. 57§4). Τέλος, για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης απαιτείται και πταίσμα εκείνου από τον οποίο προέρχεται η προσβολή (ΑΠ 849/85 ΝοΒ 34. 836), η προσβολή δε πρέπει να είναι σημαντική (ΕΑ 1688/1998 ό.π.). Περαιτέρω, η προσβολή της προσωπικότητας, κατά κανόνα, συνιστά και αδικοπραξία (αρθρ. 914 επ. ΑΚ), εφόσον πρόκειται για προσβολή απολύτου δικαιώματος, και επομένως μπορεί να ζητηθεί χρηματική ικανοποίηση και κατά τις, περί αδικοπραξιών, διατάξεις του ΑΚ (άρθρο 932 ΑΚ). Ως αδικοπραξία, την πλήρωση του πραγματικού της οποίας προϋποθέτει η διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ, δεν νοείται μόνο αυτή που συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις της 914 επ. ΑΚ, δηλαδή η υπαίτια παράνομη πράξη, αλλά και η απλώς παράνομη πράξη, εφόσον δημιουργεί νόμιμη υποχρέωση αποζημιώσεως. Η προξενηθείσα από το δράστη ζημία είναι παράνομη, όταν με την πράξη ή παράλειψη αυτού προσβάλλεται δικαίωμα του παθόντος προστατευόμενο από ορισμένη διάταξη νόμου (ΑΠ 1891/1984 ΕΕΝ 1985. 754).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινομένη αγωγή του ο ενάγων, εκθέτει ότι ο πρώτος εναγόμενος κατέθεσε εναντίον του την από 11-2-1998 μήνυση, μετά από προτροπές της 2ης εναγομένης, ισχυριζόμενος ότι ο ενάγων βεβαίωσε σε βάρος του ψευδώς παραβάσεις του ΚΟΚ. Ότι τα γεγονότα που ανέφερε ο

πρώτος εναγόμενος στη μήνυση του είναι ψευδή και συκοφαντικά για τον ενάγοντα και ότι εξαιτίας της ανωτέρω υπαίτιας και παράνομης συμπεριφοράς των εναγομένων υπέστη ηθική βλάβη για την οποία δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης. Κατ' ακολουθία του ως άνω ιστορικού ο ενάγων κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου ζητά α) να αναγνωρισθεί ότι οι ιστορούμενες στην αγωγή πράξεις των εναγομένων συνιστούν υπαίτια και παράνομη προσβολή της προσωπικότητας του, β) να απαγορευθεί στους εναγόμενους η επανάληψη της προσβολής της προσωπικότητας του με τη διενέργεια πράξεων ή παραλείψεων, με απειλή χρηματικής ποινής 500.000 δρχ. για την περίπτωση κάθε νέας παράνομης προσβολής της προσωπικότητας του και γ) να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να του καταβάλουν εις ολόκληρον έκαστος το ποσό των 15.000.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινομένη αγωγή νόμιμα φέρεται για συζήτηση ενώπιον του αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο Δικαστηρίου αυτού, (άρθρα 14§2 και 22 ΚΠολΔ), είναι αρκούντως ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθ. άρθρων 57-59, 914, 920, 926, 932, 299 ΑΚ και 176, ΚΠολΔ, 224, 229, 361. 362, 363 ΠΚ. Επομένως, η αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησης της τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214Α ΚΠολΔ, διαδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. σχετικά την από 19.9.2005 δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του ενάγοντα περί αποτυχίας της απόπειρας συμβιβασμού).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την απόφαση αυτή πρακτικά δημόσιας συνεδρίασεως, τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα (βλ. προτάσεις των διαδίκων), που λαμβάνονται υπόψιν είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια (μεταξύ των τελευταίων περιλαμβάνονται και τα πρακτικά της προηγηθείσας ποινικής προδικασίας και ποινικής δίκης βλ. σχ. ΑΠ 154/1992 ΕλλΔνη 33,814, ΑΠ 1034/1977 ΝοΒ 26,921), μερικά από τα οποία μνημονεύονται παρακάτω χωρίς να παραλειφθεί η συνεκτίμηση κανενός, τις με αριθ. .... και ...../2004 ένορκες βεβαιώσεις οι οποίες συντάχθηκαν από τον συμβ/φο Αλεξανδρούπολης Θεόδωρο Δ. και τις με αριθ. 5058 και 5059/2004

ένορκες βεβαιώσεις οι οποίες συντάχθηκαν από την συμβ/φο Σερρών Μ. Τ. (τις οποίες προσκομίζουν οι εναγόμενοι και οι οποίες λήφθηκαν νόμιμα μετά από κλήση του ενάγοντα) και από τις ομολογίες για τις οποίες θα γίνει παρακάτω ειδική και περιοριστική μνεία, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή : Την 11-2-1998 ο πρώτος εναγόμενος κατέθεσε μήνυση κατά του ενάγοντα, στο περιεχόμενο της οποίας εξέθετε ότι είναι συγκύριος μετά της δεύτερης των εναγομένων ενός αυτοκινήτου με αριθ. κυκλ ..... Περαιτέρω εξέθετε στην ανωτέρω μήνυση ο πρώτος εναγόμενος ότι από τον Ιούλιο του 1995 μέχρι και τον Απρίλιο του 1997 ο ενάγων βεβαίωσε σε βάρος του οχήματος των εναγομένων έξι παραβάσεις, τις οποίες ουδέποτε είχε αυτός διαπράξει, ο λόγος δε για τον οποίο προέβη ο ενάγων στις παραπάνω πράξεις δεν ήταν η άσκηση των νόμιμων καθηκόντων του αλλά η βούληση του να εκδικηθεί την δεύτερη εναγόμενη, με την οποία διατηρούσε ερωτικό δεσμό μέχρι και το 1992. Ειδικότερα ανέφερε ότι την 6-7-1995 εκδόθηκε κλήση από τον ενάγοντα για παράνομη στάθμευση σε διπλή σειρά επί της οδού Α. Σ. περί ώρα 13:20 μ.μ.. Όπως αποδεικνύεται όμως από την κατάθεση του μάρτυρα ανταπόδειξης ο πρώτος εναγόμενος εργαζόταν στην Τούμπα και δεν θα μπορούσε να βρίσκεται στην Αγίας Σ. σε εργάσιμη ώρα. Εξάλλου ο ίδιος μάρτυρας κατέθεσε ότι η δεύτερη εναγόμενη ουδέποτε οδηγούσε το ανωτέρω αναφερόμενο όχημα αλλά ούτε και κάποιος άλλος εκτός του ζεύγους οδηγούσε το αυτοκίνητο αυτό. Περαιτέρω ο πρώτος εναγόμενος εξέθετε ότι την 15-9-1995 βεβαιώθηκε παράβαση του οχήματος του λόγω στάθμευσης σε απόσταση μικρότερη των 5 μέτρων από διάβαση πεζών, ενώ και πάλι βρισκόταν στη δουλειά του. Η συγκεκριμένη κλήση υπογράφεται από την αστυφύλακα Κ. Ι., σύμφωνα όμως με την ένορκη εξέταση της ανωτέρω αστυφύλακα ενώπιον της Πταισματοδίκου Θεσσαλονίκης την 23-3-1998 η ίδια αναφέρει ότι έδωσε το μπλοκ στον ενάγοντα και ο ίδιος βεβαίωσε τα στοιχεία του οχήματος και ότι τα γράμματα στην κλήση είναι του ενάγοντα κ. Κ.. Το ανωτέρω δε αναφερθέν από την αστυφύλακα προκύπτει και από την προσκομιζόμενη από τους εναγομένους γραφολογική πραγματογνωμοσύνη του Κ.. Σύμφωνα δε με την κρίση του Δικαστηρίου η αστυφύλακας δεν είχε κανένα λόγο να καταθέσει ψευδώς ότι δεν ήταν η ίδια που βεβαίωσε την παράβαση. Το γεγονός δε ότι εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι η αστυφύλακας και ο ενάγων δεν είχαν υπηρεσία την ίδια ώρα δεν αναιρεί το συμπέρασμα της γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης. Εξάλλου όπως προκύπτει και από την προσκομιζόμενη από τον ενάγοντα απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης με αριθ. ..../2005, με την οποία αναγνωρίστηκε η υποχρέωση της Κ. Ι. να καταβάλει στον ενάγοντα ως

χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 10.000 ευρώ, αυτή απέρριψε τον ισχυρισμό της εναγομένης Κ. Ι. ότι κατέθεσε τα ανωτέρω περιστατικά για να βοηθήσει τον ενάγοντα Κ Κ ο οποίος και πήρε το μπλοκ της, για τον λόγο ότι δεν προσκόμισε την γραφολογική πραγματογνωμοσύνη της οποίας γνώση έλαβε το παρόν Δικαστήριο. Σύμφωνα δε με τα αναφερόμενα στη μήνυση του πρώτου εναγομένου ο ίδιος με τον δικηγόρο του εμφανίστηκε στο Διοικητή του Γ τμήματος Τροχαίας Θεσ/νίκης και η Κ. Ι. εδήλωσε ενώπιον του ότι ο γραφικός χαρακτήρας στην κλήση δεν είναι δικός της, Στην ως άνω μήνυση επίσης ο πρώτος εναγόμενος ανέφερε ότι έλαβε κλήση στην οποία βεβαιωνόταν παράβαση του οχήματος του της 17-4-1996 και ειδικότερα παράνομη στάθμευση επί της οδού Π. περί ώρα 13:20 μ.μ. Την ανωτέρω κλήση υπογράφει ο αστυφύλακας Κ Καρ., ο οποίος στην από 23-3-1998 ένορκη εξέταση του ενώπιον της Πταισματοδίκη Θεσσαλονίκης αναφέρει ότι την 17-4-1996 ήταν υπηρεσία σε περιπολικό με τον ενάγοντα, ο οποίος προφανώς του πήρε το μπλοκ και βεβαίωσε την παράβαση, διότι τα γράμματα δεν είναι δικά του. Περαιτέρω στην μήνυση ο πρώτος εναγόμενος αναφέρει ότι την 17-6-1996 και 9-7-1996 βεβαιώθηκαν παραβάσεις για παράνομη στάθμευση του οχήματος του, παρότι ο ίδιος απουσίαζε από την πόλη της Θεσσαλονίκης. Το γεγονός δε ότι ο πρώτος εναγόμενος με το αυτοκίνητο του βρισκόταν στις 9-7-1996 στην Αλεξανδρούπολη και στις 17-6-1996 στο Γ. Σερρών αποδεικνύεται από τις μαρτυρικές καταθέσεις των Ε. Κ., Ι. Γ, Κ. Τ. και Β. Μ. οι οποίες περιλαμβάνονται στις ανωτέρω αναφερόμενες ένορκες βεβαιώσεις τις οποίες προσκομίζει ο πρώτος εναγόμενος. Τέλος στη μήνυση αναφέρεται ότι ο πρώτος εναγόμενος έλαβε και έκτη κλήση για παράνομη στάθμευση στις 11-4-1997 ημερομηνία κατά την οποία βρισκόταν στην Αλεξανδρούπολη , όπως αποδεικνύεται από τις καταθέσεις των μαρτύρων Β. Μ. και Κ. Τ. Από όλα τα ανωτέρω αποδεικνυόμενα προκύπτει ότι ο πρώτος εναγόμενος λόγω των επαναλαμβανόμενων κλήσεων που λάμβανε και μάλιστα για ημερομηνίες κατά τις οποίες γνώριζε ότι δεν ήταν δυνατό να έχει προβεί σε παραβάσεις λόγω της απουσίας τόσο αυτού όσο και του οχήματος του από το τόπο των παραβάσεων, λόγω της γνώσης του για τον ερωτικό δεσμό της συζύγου του με τον ενάγοντα και της άποψης του ότι αυτός (ο ενάγων) επιθυμούσε να εκδικηθεί την σύζυγο του για την εκ μέρους της διάλυση της σχέσης τους αλλά και λόγω της σύμπτωσης του να λάβει σε μικρό χρονική διάστημα τρεις κλήσεις υπογεγραμμένες από τον ενάγοντα και άλλες τρεις υπογεγραμμένες από άλλα όργανα, στις οποίες όμως ομοίαζε ο γραφικός χαρακτήρας, δικαιολογημένα κατέληξε στην πεποίθηση ότι ο ενάγων ως δημόσιο όργανο προβαίνει σε αυθαιρεσίες εναντίον του. Συνεπώς κατόπιν της πεποίθησης του αυτής άσκησε

το νόμιμο δικαίωμα του κατάθεσης μήνυσης εναντίον του ενάγοντα με σκοπό να προστατεύσει τον εαυτό του από την αυθαίρετη κατά την κρίση του άσκηση δημόσιας εξουσίας του ενάγοντα. Σύμφωνα με τα παραπάνω δεν προκύπτει παράνομη πράξη του πρώτου των εναγομένων αλλά ούτε και υπαιτιότητα αυτού για διάπραξη αδικοπραξίας εναντίον του ενάγοντα, αποδείχθηκε δε ότι σκοπός του πρώτου εναγομένου δεν ήταν η δυσφήμιση και η εξύβριση του ενάγοντα αλλά η άσκηση νομίμου δικαιώματος του. Τέλος προέκυψε ότι η δεύτερη εναγόμενη δεν ήταν αυτή η οποία κατέπεισε τον πρώτο εναγόμενο να καταθέσει μήνυση εναντίον του ενάγοντα, αλλά η κατάθεση της μήνυσης ήταν αποκλειστικά επιλογή του πρώτου εναγομένου, προκειμένου να διαφυλάξει τα συμφέροντα του. Συνεπώς εφόσον δεν αποδείχθηκε η τελεσθείσα αδικοπραξία εκ μέρους του πρώτου εναγομένου λόγω έλλειψης υπαιτιότητας του η αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα των εναγομένων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του ενάγοντα λόγω της ήττας του (άρθ. 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα των εναγομένων στον ενάγοντα τα οποία ορίζει σε εννιακόσια (900) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 13 Φεβρουαρίου 2008 και δημοσιεύτηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του, στη Θεσσαλονίκη στις 20 Φεβρουαρίου 2008.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ